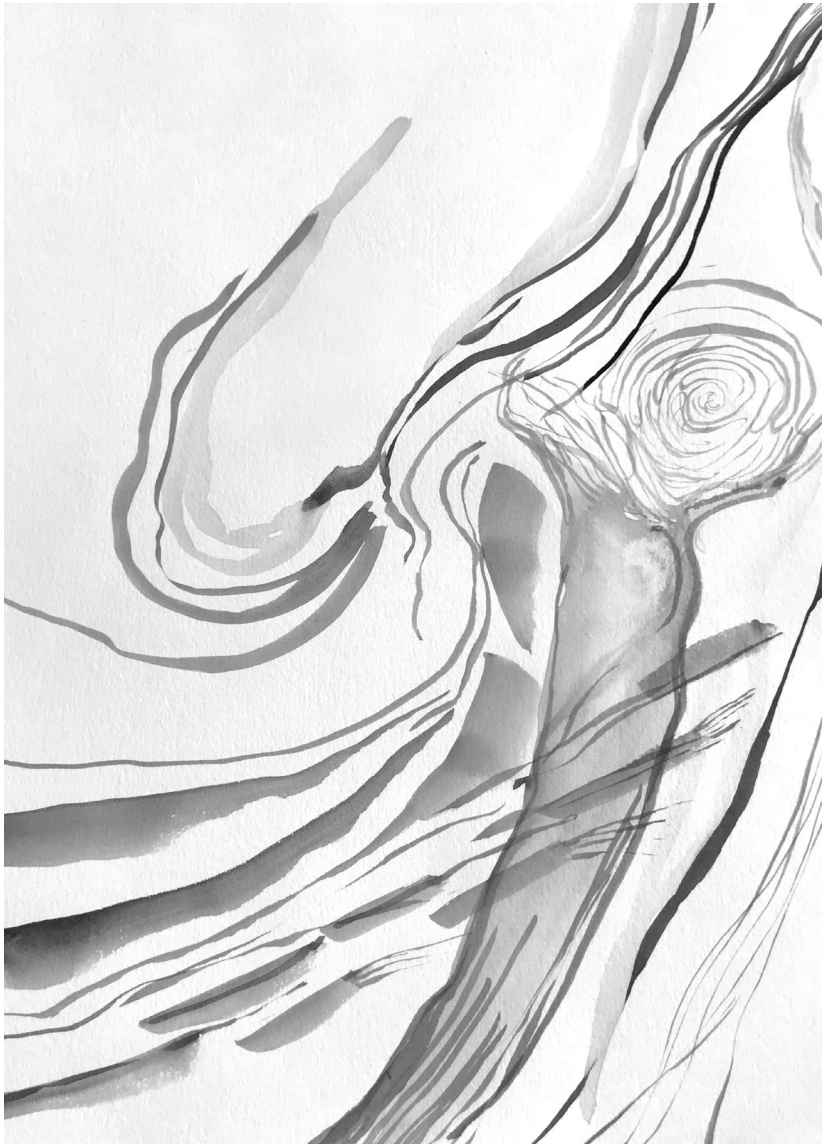

Některé věci nelze vyslovit,
jsou příliš uloženy uvnitř...

„...na Jižní spojce směrem na Hradec Králové si počkáte v koloně trvající čtyřicet pět minut, dále popojíždí dlouhá kolona směrem na Novou Paku, provoz tam brzdí nehoda, a ještě dvě silnice u Hradce Králové: ucpaná je třicet trojka z Hradce do Jaroměře u Lochenic, zdržíte se až dvacet pět minut a problémy jsou i na třicet pětce do Jičína u Klenic, tam provoz řídí semafor a zpravodajství hlásí i uzavírku silnice v obci Běloutín...“

„Nechápu, koho toto zajímá, jestli je uzavřená cesta v Běloutíně?“

„Počkej, prosím tě, až to dořeknou.“

„Kdyby byla zácpa nebo něco na D1, už by nám to řekli...“ Bára prstem levé ruky bez váhání zmáčkne černé tlačítko.

Zavládne ticho.

Jakub zakroučí hlavou a na volantu namačká rychle správnou volbu. Rádio se znovu spustí.

„...no a von tam přezouvá gumu nebo mu asi prasklo kolo, přímo do vozovky to dělá a nenandal si ani vestu, nic. A neovtěžoval se ani s trojúhelníkem... takže prostě dejte si bacha, kdo jedete jako kolem, ať tam do toho nevlítnete...“

„Tak a teď nevíme kde. Nemohlas to nechat?“

„...další Zelená vlna nejpozději za patnáct minut.“ Znělka ukončí rozhlasové vysílání.

Bára se nahlas nadechne a zhluboka dlouze vydechne. „Tak to snad nebudeme potřebovat vědět, kde a kdo přezouvá píchlou pneumatiku, ne?“ řekne, ale nečeká na odpověď. Otočí se na zadní sedadlo, zkontroluje děti a pak svůj pohled vrátí zpět. „Ještě se nestalo, že by Zelená vlna hlásila něco, co bychom aktuálně opravdu potřebovali vědět.“

Jakub se ušklíbne. Pravou rukou si přejeđe po čele, levou lehce drží volant.

Dálnice na Brno je přeplněná v obou směrech.

Zpomalil a zvolna přibrzdňuje. Cedule ukazují snížení rychlosti. Špinavé plastové obdélníky s červenými pruhy umístěné v podstavcích stojí v dlouhé řadě za sebou. Nabádají řidiče zpomalit ještě víc. Přenosné dopravní značení vmáčkne účastníky dnešní cesty mezi Prahou a Brnem do několika metrů rozbité vozovky.

D1. Dálnice snů. Kdo nepozná, neví, co opravdový sen znamená. Jakuba napadá ironický reklamní slogan opěvující tuto spojnici mezi hlavním městem a takzvaným zbytkem nedůležitého světa. Tedy Moravou. Jezdí tudy třináct let od chvíle, kdy si vzal Báru za ženu, poměrně pravidelně.

Úsek mezi Humpolcem a Jihlavou se nebezpečně vleče, provoz se zúžil na jednu stranu cesty a tři pruhy rozbité silnice se rozdělily do obou směrů.

Jakub se zařadil za dlouhou kolonu. Nemá chuť balancovat na hraně mezi svodidlem a rozjetými koly kamionů.

Vedle něj se protahuje úzkým koridorem zářivě červená Toyota Camry. Řidička drží křečovitě volant, snaží se projet mezi návěsem a betonovými pásy.

Jakub sleduje, jak kamion vpravo uhýbá kusu propadlé krajnice. Jeho přívěs se nebezpečně zavlní. Toyota se ve vteřině přiblíží betonovým svodidlům téměř na dotek. Rozsvícená brzdová světla ozáří zadní část vozu. Kamion jede dál svou jízdu bez zábran. Toyota předjíždění vzdala a rychle se zařadila za Jakuba.

Černé pruhy propadlého asfaltu střídají rozbité betonové pásy. Výška jednotlivých kusů je povážlivě rozdílná. Tlumiče kol tvrdě naráží do podélných hlubokých děr.

Jakub drží volant a přemýšlí, jak dlouho bude tato hra na trpělivost řidiče ještě trvat. Kolik let se tudy budou plížit a ničit si auto?

Prázdniny. Léto. Bára si nasadí sluneční brýle a pohodlně si natáhne nohy. Rozhlíží se po zelené krajině. Příjemné pozorování krajiny ruší nekontrolované nárazy. Zdají se být nekonečné.

Otočí se na Jakuba: „...Prosím tě, to je strašné. Jeď raději vlevo... rozbijeme auto.“

Jakub prudce najede víc ke středu. Kola vytrvale naráží dál o vozovku.

„No to je děs, zkus jet trochu víc doleva, tam je ještě kousek asfaltu...“

„Řídím já, tak buď tak hodná...“

„Děje se něco? Ty to nevidíš tu rozbitou cestu?“

„A co s tím mám jako dělat? Mám ji ve volném čase opravit?“

„Nechej si, prosím tě, tu hloupou ironii. Tak já nevím, třeba vlevo to bude lepší.“

Jakub najede do úzkého levého pruhu. Vysoká kola kamionu se točí vedle Báry. Téměř na dotek.

„Panebože, předjed' je, než do nás narazí!“

„Prosím tě, mlč už! Nevypínej rádio a mlč.“

Jakub předjel dva kamiony a vrátil se pokorně do pravého pruhu.

Bára se podívá na hodinky. Večer nestihla všechno sbalit. Přišla z práce totálně vyčerpaná. Nechce v novém zaměstnání nic podcenit. Chce být opět výborná. Vyjeli později. Vlastně velmi pozdě. Už slyší slova své matky, její vyčítavý tón jí

zní v uších... a rychle Báře připomene vlastní nedokonalost. Kromě všeho přeci slaví narozeniny. Proč se Bára netěší? Proč na ni alespoň někdy nečeká mateřská náruč plná pochopení se slovy obdivu: „Jsi opravdu skvělá, zvládáš domácnost, děti, náročnou práci. Jsem na tebe pyšná...“ Slova z říše snů...

Jakubova Zelená vlna opět ohlušuje všechny její smysly. Panebože! Pochopí ji vůbec někdo? Otočí se na svého muže. Bez známek napětí se dívá před sebe. Dva prsty položené jen tak zvolna na volantu. Jako by ho řízení auta v přečpaném provozu vůbec nerozptylovalo. Je stále plný svého stoického klidu. V hlavě se mu určitě rodí ty jeho reklamní slogany! Možná už je v duchu vidí na billboardech.

Bára se na něho podrážděně podívá. „No jasně, už to chápu. Pro naši cestu na Moravu je nesmírně důležité, že se na Rozvadově převrátila cisterna s naftou a u Plzně nějaký blbec mění kolo do vozovky. A pozor? Nemá vestu ani trojúhelník.“

„Mě to prostě zajímá, co se děje na silnicích.“

„A zajímá tě vůbec ještě něco jiného...?“

„Co jiného?“

„Prostě něco jiného. Třeba to, co se děje aktuálně vedle tebe.“

Jakub se na ni podívá a řekne pomalu: „Děje se něco?“

„Ne. Nic. Už jsem zticha, ať se můžeš nerušeně věnovat jízdě!“

Mariana se dívá před sebe. Diskuze rodičů ji nezajímá. Hádali se už ráno. Táta i u snídaně dělal něco na počítači. Máma se přehrabovala v taškách. Nic nového. Přemýšlí, jestli dnes zastaví na její oblíbené benzince. Vždycky, když jedou k babičce, tak tam stojí. Posledně si mohla koupit nejen kakao z automatu na kafe, ale i zmrzlinu. Podívá se na bráchu. Snad

se nebude na něj muset ohlížet. Jednou se také stalo, že kvůli jeho rýmě nesměla zmrzku ani ona. To prostě nechápe, ale stalo se. Bráchovi je teprve pět. Šílené. Chodí do školky a ještě bude i dál, protože je prostě prcek. To ona, ona už půjde po prázdninách do páté třídy! Zanedlouho oslaví jedenáct. U babičky. Rukou si upraví sukni a jemně se přitom zavrtí. Jo... babičky... Konečně jí začnou opravdové prázdniny...

Omezení konečně skončilo. Auta se rozjela. K jejich oblíbené benzince zbývá ujet už jen pár kilometrů.

„Zastavíme?“ zeptá se Jakub

„Nezastavuj, mně se zdá, že Kubík by chtěl spát...“ Bára se znovu otočí na zadní sedadlo.

„Mami? Já jsem chtěla...“

„Mariano, mluv potichu, Kubíček asi bude spát.“

„Ale já musím čůrat, nutně!“

„Panebože... tak, prosím tě, zastav.“

Jakub automaticky zpomalí a v klidu se zařadí do pravého pruhu. Modrá cedule hlásí tisíc pět set metrů k odbočení. Podívá se do zpětného zrcátka. Mariana se usmívá. Setkají se očima a ona se rychle podívá ven z okna.

Rád by jí nahlas řekl, že ji neprozradí. Je mu jasné, že se těší, až si jako velká holka stoupne před automat na kafe a zvolí si svou správnou volbu. Je neuvěřitelné, jak se mění před očima. V malou slečnu.

Jakub zmáčkne směrovku, dá nohu z plynu a pomalu odbočí.

Mariana usnula. Končící dálnice i sjezd na okresní cestu ji míjí. Kubík v ruce drží malé autíčko a jezdí s ním po okraji dveřní výplně, sem a tam. Na madle dveří má poskládána další tři svá oblíbená autíčka.

„Nezapomeň zastavit u Tesca, tu kytku ještě musíme koupit,“ promluví Bára a podívá se směrem k přeplněnému parkovišti. Dříve tu bylo pole. Většinou kukuřice. Teď tady na šedočerném rozpáleném asfaltu stojí stovky aut.

Jakub zvedne ruku a promne si čelo. Je unavený. Včera pracoval až do půlnoci. Projekt, na kterém teď pracuje, je pro něj svým způsobem přelomový. Alespoň v to doufá. Chtěl by se profesně posunout dál. Je mu osmatřicet. Dvě děti, v plánu hypotéka na větší bydlení... A třeba si taky jednou koupit opravdu nové auto?

Na semaforu se rozsvítí zelená. Pomalu pustí brzdu, přidá plyn a vjede na parkoviště. Popojíždí a vyhlíží správné místo.

„Dej to sem, proboha, kam jedeš?!“ Ozve se Bára. „Ať to není zase přes celé parkoviště, dej to blíž ke vchodu.“

Jakub se mimoděk ušklíbne. Mezera se mu nezdá největší, ale opatrně zacouvá mezi dvě stojící auta.

„Půjdeš tam ty, nebo mám jít zase já?“

Nerozumí výrazu „zase“, ale mlčky se odpoutá a podívá se na Báru. „Květináč? Nebo řezané?“

„Ježíšmarjá... řezané.“

„Jo.“

Opatrně otevírá dveře. Vidí tlustého chlapíka obklopeného rodinkou se stejnými proporcemi, jak se rozšafně hrne do vedle něj stojící oktávky. Nejraději by si znovu sedl

a přeparkoval. Představuje si ty tlustochy, jak se budou přechovat do svého vozu. Už vidí jasně červený lak hrany dveří nemilosrdně otisknutý na svém bílém autě.

„Co je? Nemáš peněženku?“

„Mám... úplně všechno.“

Vystoupí, zavře dveře, a aniž se ohlédne, protáhne se mezi auty a zamíří do nákupního centra.

Bára se rozhlédne. Vydechne a podívá se směrem přes velké parkoviště. Když byla malá, bylo tady pole a za ním louka. Neuvěřitelné. A vedla tudy úzká cestička, štěrková. Na jejím konci stála bílá malinká kaplička. Pamatuje si, jak k ní jezdily s kamarádkou ze sídliště na kole. Měla pocit, že výlet ke kapličce byl plný dobrodružství. Podél cesty byly ovocné stromy, nejvíce si pamatuje švestky. Kaplička tu stojí pořád. Ale už není vidět. Krčí se za obrovskou halou nákupního centra, které ztratilo rozměry lidskosti. Je nepřehledné, obrovské, plné hluku...

Jakub jde rychle. Chce mít nákup pugétu pro tchyni rychle za sebou. Široké skleněné dveře se nestačí zavírat, nápor proudících lidí neslábne.

Je sobota. Hodinu po poledni. Venkovní teplota dosahuje pětadvaceti stupňů ve stínu. Uvnitř panuje chládek, sotva osmnáct. Lidé postávají před malými obchůdky, malé děti pobíhají kolem. Jiní před sebou tlačí obrovské nákupní vozy plné potravin a tekutin obalených ve skle nebo plastu.

Jakub se zastaví. Před sebou vidí dlouhou řadu lidí, někteří postávají kolem a všichni čekají na sobotní oběd v McDonald's.

Rozhlédne se. Že by to přešel? Otočí se a vydá se zpátky širokou chodbou, kterou v jeho reklamce pojmenovali „nákupní bulvár“. Květinářství nevidí. Prohlíží si pečlivě všechny stánky,

ale na místě, kde bylo ještě před rokem, našel jen malou vinotéku. Nahlédne dovnitř. Je tu prázdno. Za pokladnou vidí pouze slečnu, sedí na vysoké otáčivé židličce a dívá se do mobilu.

„Dobrý den, prosím vás, nevíte, kde bych tady našel květinářství?“

„Cože? Květinářství? Tady je vinotéka...“

„Já vím... ale, myslel jsem, že tady někde bývalo květinářství...“

Slečna položí mobil na pultík. „Květinářství? No... to je možné... asi předtím. Já nevím, já tu mám brigádu jako...“

„Jo, tady bylo roky květinářství. Ale už ho zrušili. Otevřeli nový Baumax, hned tady vedle kousek, tak lidi chodí tam,“ řekne paní a zastaví se vedle Jakuba. V ruce drží igelitovou tašku, klidně ji otevře a začne z ní vytahovat plastovou lahev od minerálky. Odšroubuje zkušeně modré víčko a podá ho slečně za pultíkem. „Natočte mi dva litry té Rulandy šedé.“

„Aha... takže kytky mají už jen tam?“

„No... pokud chcete na sázení nebo za okno...“

„A řezané?“

„...řezané mají nejbliž až ve městě.“

Slečna vezme lahev a přiloží ji ke kohoutku. Otočí páčkou a po plastové stěně pet lahve pomalu stéká nažloutlá tekutina.

Jakubovi se před očima začne promítat poslední natočený videoklip, který dělala jeho reklamní agentura pro klienta z Valtic. Vidí ojíňené hroznové bobule a dlouhé řádky vinic před sebou... cítí chlad vinných sklepů a vůni sudů se zrajícím vínem... „Alchymie - láska k zemi - láska k vínu“ slogan kampaně mu běží před očima.

Slečna mávne rukou a vinné mušky se odlepí od stolu. „Takže to budou dva litry... to je sedmdesát šest korun. Máte hotovost? My tu karty nebereme.“

Jakub se podívá na hodinky a vmísí se zpátky do davu proudících postav sobotního nákupního centra.

Bářini rodiče rovná se zvýšený faktor stresu. Ne pro Jakuba, ne pro děti. Pro Báru. Jakub tomu úplně nerozumí, ale ví, že pokud by se dala měřit hladina napětí na centimetr čtvereční prostoru, kde se Bára setká se svou matkou, ručička by velmi rychle vystoupala na nejvyšší patro, do červených čísel. Nic se na tomto stavu časem nemění. Ví jen, že čím kratší návštěva, tím menší následky.

Bára už mlčí. Nekomentuje chybějící kytici. Jakubovo vysvětlení zrušeného květinářství nechá beze slov. Neříká už vůbec nic.

Jakub projíždí městem a bez ptaní zastaví až v centru. Nechá blikat světla i zapnutý motor a spěchá ke květinářství. Narazí na zavřené dveře.

Vrátí se do auta a nasedne. „Mají už zavřeno. Bohužel. Snaha byla...“

„To nevadí. Místo kytky přece vezeme ‚její děti‘...“ Bára se pokusí o úsměv.

„Hmm... vézt kytku z Prahy... to prostě nešlo, tak snad to pochopí...“ Jakub si zapne pás, vypne blikání koncových světel, podívá se do zpětného zrcátka, pustí před sebe motorku a v klidu se rozjede.

Mariana už nespí. Čekání na parkovišti před supermarketem ji probralo. Za chvíli bylo v autě pěkné vedro. Mára rychle stáhla všechna okénka, aby se alespoň provětral vzduch.

K babičce se těší. Moc. Budou chodit s dědou na kupko a budou zmrzlinky bez omezení. A vůbec... pohoda. Amoletky na oběd. A knedlíky s jahodama... Je zvědavá, jestli se uvidí i s Jaruškou z vedlejšího domu, jezdí ke své babičce také na

prázdniny. Je celkem v pohodě. Sice není moc chytrá, občas říká dost nesmysly, ale nevadí jí vůbec, když dělají to, co chce dělat Mariana, což teda některým holčkám ve třídě dost vadí, i když samy s žádným dobrým nápadem nepřijdou.

Jakub odbočil z hlavní cesty a pomalu vyjíždí táhlý kopec nad městem. Úzká asfaltka se líně točí kolem potoka. Větve vysokých stromů dělají na vozovce tmavé stíny. Koruny se nahoře dotýkají. Vytváří spojení. Gotická klenba, katedrála. Napadne Jakuba. To by to mohl použít v chystané reklamě pro sportovní značku, metafora... výšky dosažitelných vrcholů...

„To je krásné tady...“ promluví Bára. „Já si ještě pamatuju, když byly kopce úplně otevřené a stromky nízké... všude bylo vidět, daleko... úplně do dálky...“ řekne a dodá potichu, „všechno se hrozně rychle mění...“

Jakub přikývne.